

Quan ser gai era com ser delinqüent o anar contra natura

Jordi Petit evoca el paper de la Rambla de Barcelona dels anys 70 en els moviments d'alliberament gai de Catalunya

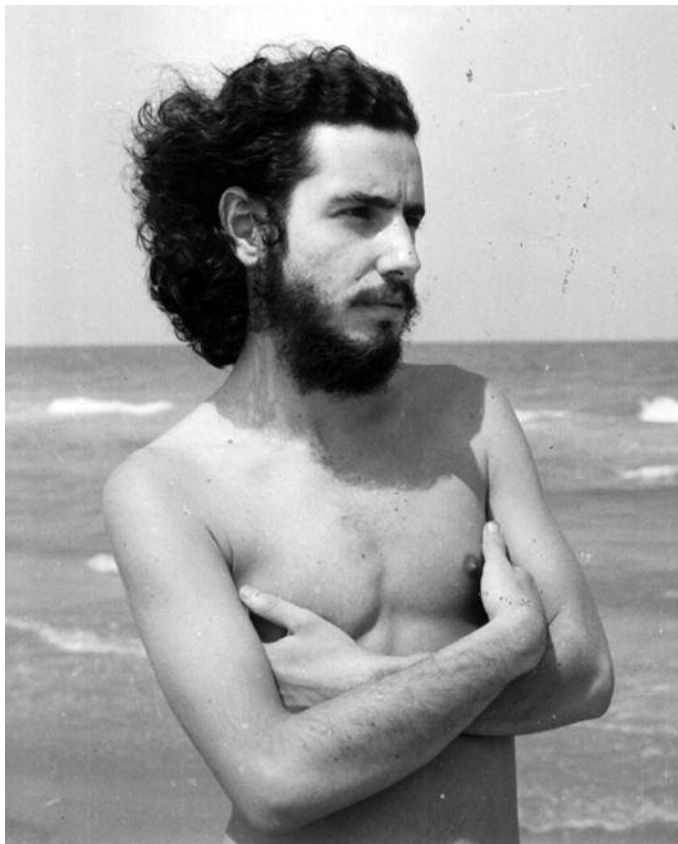
JORDI PETIT / Introducció de Montse Barderi

Jordi Petit és un sabadellenc d'adopció que porta 24 anys treballant diàriament a la ciutat. Avui que la igualtat d'opcions sexuals no és real però ja està aixoplugada per moltes accions (matrimoni legal, educació sexual sense heterosexualitat obligatòria, un cert respecte públic...) segueix sent important reivindicar Jordi Petit com algú lluitador, compromès i valent amb la seva homosexualitat, en una època en què era molt difícil ser-ne obertament. Si la història del moviment gai tingués un sol nom, aquest seria, sens dubte, Jordi Petit. Aprofitant que Barcelona reivindica les Rambles, hem obtingut el text sencer de Jordi Petit per a l'obra de teatre de Joan Ollé Rebels amb causa. Per explicar com es vivia (i s'estimava) en les Rambles d'aquella època s'han utilitzat textos d'escriptors com Javier Cercas, Jordi Coca, Ramón España, Màrius Serra i Jordi Petit. En exclusiva per a Quadern, el text de com va viure la Rambla Jordi Petit, o el que és el mateix: origen i vivències del procés d'alliberament gai de Catalunya. Perquè als 70 si algú era gai i volia viure la seva homosexualitat amb certa llibertat, només podia anar a Barcelona, a les Rambles.

Testimoni / Vaig viure en una d'aquelles comunes urbanes dels setanta i com que érem molts Jordis, a mi em van posar el "Petit", nom de guerra que vaig adoptar al formar part del, aleshores, il·legal moviment gai.

Haig de dir que els gais vam ser exemple d'animar la forma de manifestar-se, quan sortíem al carrer dèiem "Somos cachondos y no peligrosos" i cantàvem "Bésame mucho". Però a la primera mani, el 26 de juny de 1977, la policia ens va moldre a pals. Els transvestits van ser els qui més van plantar cara i van fer volar pels aires cadires i taules. Ningú pensava que les "marietes" serien tan valentes. Van començar a caure els estereotips. Armand de Fluvià i jo vàrem estar a la primera entrevista de televisió als antics estudis de Miramar. Sempre acompanyats d'un metge que deia que no érem malalts.

Lavors molta gent confonia gais i transvestits i altres preguntaven si era de "vici" o de "naixement". Tant se val, som persones com les altres. Aviat els gais, mentre lluitàvem contra la Llei de Perillositat Social, sortíem al Cafè de l'Òpera o freqüentàvem el desaparegut Drugstore Liceu. Els primers bars de trobada gai estaven a l'entorn de la Rambla, al barri xinès com El Topkapi, El Elefante Blanco, Bambú i Arco Iris, al carrer Còdols. Però encara hi havia molta por, de fet era perillós anar-hi fins al 1979, és a dir, quan els darrers presos de Franco van sortir de

A la platja del Saler (1973)

les presons. Les dones lesbianes es reunien al Daniel's, en un carrer adjacent a Muntaner. La seva gerent, Daniela, era estimada per totes.

Barcelona bullia amb les obres de teatre de Lindsay Kemp i el *Rebel Delirium* de Iago Pericot. Ocaña es va fer el rei o reina de les Rambles i triomfava el personatge de còmic Anarcoma, creat per Nazario. Aquella generació que venia de la dictadura i havia estat educada pels *padres*, no s'acabava de creure la nova onada de llibertat que es respirava. La primera conquesta va ser personal: l'autoacceptació, oblidar-se de la culpa del pecat, del delicte i de la malaltia i, també, d'haver de ser com volia la mama i donar-li néts. Com tota minoria tenim un argot, sempre irònic, i d'aquí va saltar al llenguatge comú la paraula "carrossa".

Entre els "progres" es va posar de moda la bisexualitat i presumir de tenir un amic gai o lesbiana. Les tietes, ens deien, érem molt polits i educats, altres queien en el tòpic de considerar-nos "d'una immensa cultura".

La generació que venia de la dictadura no s'acabava de creure la nova onada de llibertat

El 1979 l'Ajuntament de Barcelona va fer el pas de reconèixer el moviment gai, llavors només hi havia el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC). 53 municipis més van seguir l'exemple, entre ells Sabadell, i al 1980 ens van legalitzar. Les Rambles eren una continua desfílada de gais que sortien a "ramblejar" i de passada a lligar. La legalització va comportar una llibertat mai somniada, els grups d'alliberament es van buidar mentre s'omplien les pistes de ball de les discoteques on regnava la música de Village People. Molts gais també anaven al desaparegut Jazz Colón de les Rambles, un local entre "canalla" i barreja de tota mena de gent. Altres preferien el també desaparegut Saló Diana. Es tractava de gaudir d'una llibertat desconeguda. Com deia Germà Pedra, no calia fer el debat de si aquells bars eren o no un gueto. En Germà deia que el principal era sortir de l'armari a casa, al carrer i a la feina. Empar Pineda sempre s'ha lamentat de les injustes crítiques als transvestits que encapçalaren les manifestacions, foren els més lluitadors i els més marginats. El debat era donar una imatge seria o de boja. En tot cas Ocaña i les Rambles d'aquell moment van quedar immortalitzats a la pel·lícula de Ventura Pons.

Els primers vuitanta foren un esclat de diversió, de pel·lícules com *El Diputado*, de Eloy de la Iglesia, i *La Muerte de Mikel*, publicacions com *Party*, que escollia el noi més "guapo" de l'any i fins i tot cançons que parlaven de l'"ambient" (l'àmbit de trobada homosexual), com va ser el *Noa, Noa* de Massiel. El desencant polític no va afectar gais i lesbianes que seguien festejant la llibertat, van proliferar pubs i discoteques i amb la victòria de Felipe González, TVE ens va obrir les aixetes.

La festa es va acabar amb la Sida, a mitjans dels vuitanta, però aquesta ja és una altra història.

En resum, l'esclat del moviment de lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals, a part d'ampliar les llibertats d'aquestes persones i fer una aposta per la laïcitat, va aportar a la societat una altra visió oberta de la sexualitat i l'afecte. Va contribuir a trencar tabús, a reivindicar el plaer i a acceptar les pròpies fantasies eròtiques de cadascú, fos homo o hetero. Ens vam cansar d'explicar arreu l'estudi Kinsey que ja al 1947 va aclarir tot això.

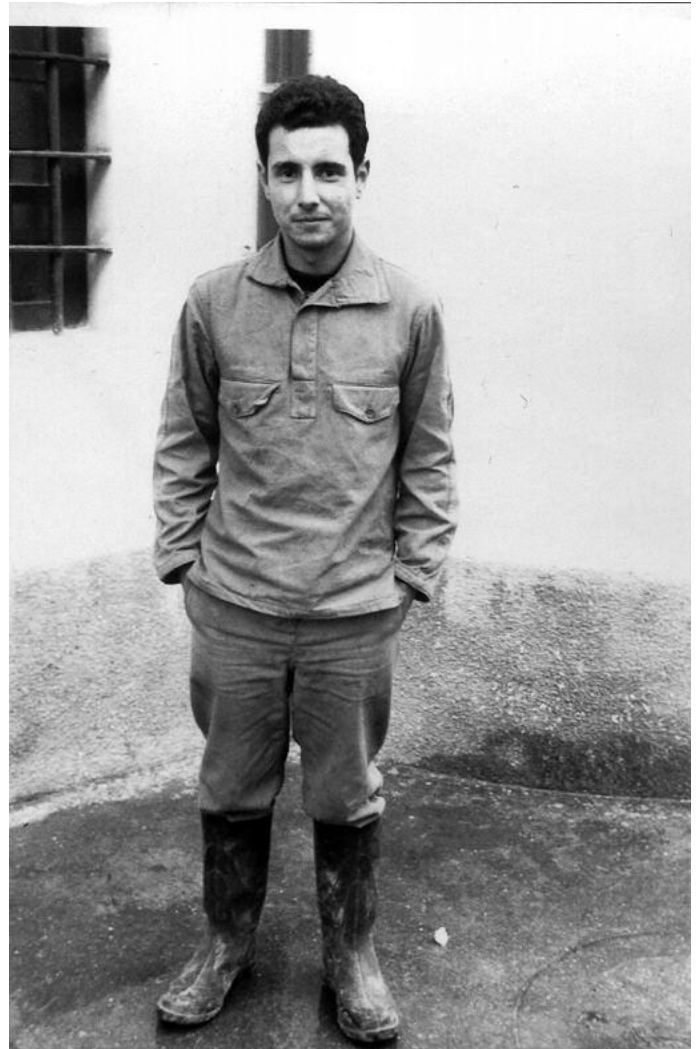
El moviment de lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals va contribuir a trencar tabús i a acceptar les pròpies fantasies eròtiques de cadascú

Fins a un 30% de la població almenys ha tingut una o més relacions homosexuals satisfactòries, en diversos graus d'intensitat, serien els més o menys bisexuals. La sexualitat és, doncs, diversa.

Amb el *destape*, els quioscs de la Rambla es van omplir de pornografia, per a mal de ventre

dels antics censors i empatx dels afamats. El 23 de febrer de 1981, Tejero va voler donar un cop d'estat fallit, després va declarar a l'ABC, que entre d'altres motius ho va fer "contra la pornografia y los invertidos".

Mai oblidarem aquelles Rambles on tants gais van donar vida i color i van trobar amics i amants.

Brigada disciplinària de la presó militar de Caranza (1976-1977)

Advocat fiscal / Vostès, amb l'excusa de l'alliberament sortien al carrer a fer el numeret. A més en acabar les manifestacions feien un xiscler estrident, d'autèntica bogeria, vostès en deien "el grito unitario", on s'ha vist això? Tot un circ i sense vergonya de besar-se en públic, disfressar-se o ensenyar els pits hormonats dels transvestits. I les criatures que veien aquest espectacle? I la gent d'ordre que havia de suportar aquestes bogeries i es sentia ofesa? Quina falta de respecte!

La seva primera manifestació a les Rambles va sortir a tota la premsa mundial, quina vergonya, van malmetre la imatge del país. A sobre proclamar als quatre vents una cosa contra natura com aquesta! El seu vici o malaltia, perdonin l'expressió però les coses són com són, s'hauria de reservar a la privacitat, a dins de casa i de forma ben discreta. No estic d'acord en enviar-los a la presó, com feia Franco, però almenys s'ho podrien fer mirar pel psicòleg. Va ser una moda això de la bisexualitat que vostès van impulsar. Ai, els bisexuals! Això sí que es vici, perquè els que són homosexuals de naixement, doncs els hem de comprendre, com quan neix algú amb malformacions congènites. Però el vici és intolerable, fan molt de mal vostès a la societat perquè son proselitistes, cerquen convertir els joves al seu desviament.

Casal Pere Quart de Sabadell (inícis dels anys 90)

S'haurien d'haver quedat sempre a casa i no molestar la bona gent ni formar aquests carnivals que van malmetre la imatge idíl·lica de les Rambles de sempre amb les seves manifestacions.

Que consti que no tinc res contra vostès, ni sóc racista, però millor que es continguin i acceptin la seva desgràcia. Espero no tenir un fill així, però l'ajudaria a portar aquesta càrrega humiliant i el portaria al psiquiatra per si hi ha remei.

La natura ha fet els sexes complementaris per a garantir la reproducció, per això hi ha homes i dones, la resta és aberració. Suposo que ens hem de conformar amb el que hi ha i ser pietosos, però no es pot admetre res contra natura, seria com acceptar el mal o els delictes, tot té una mesura!

Això sí, de cap manera accepto l'exhibicionisme i l'afany de protagonisme de vostès. No entenc com les esquerres han presentat quatre candidats gais a les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, sortosament cap va arribar a la cambra. Hauria estat un escàndol internacional.

En fi, donen mal exemple i no tenen res de què sentir-se orgullosos.

Advocat defensor / Senyor fiscal, és vostè molt rígid en el tema de vestir-se. En aquell moment hi havia els Hare Krisna a les Rambles, tots coberts de llençols de color taronja, faldó inclòs i els darrers hippies, sempre vestits amb roba florejada. S'equivoca, les Rambles eren un bressol de tota mena de persones i un mirall de les llibertats que ens va portar la democràcia.

Vostè no s'ha llegit cap de les recerques que fa anys van deixar de considerar malaltia l'homosexualitat. Vostè ha manifestat una sèrie d'expressions insultants i humiliants respecte dels homosexuals i transsexuals que exigeixo no constin al acta. Ni vici, ni malaltia, ni vergonya, vostè menysprea ciutadans com els altres que paguen els mateixos impostos i que llavors no tenien els mateixos drets que la resta. Recordi que ja l'1 d'octubre de 1981 el Consell d'Europa va reconèixer el dret d'auto-

determinació sexual de la persona i va demanar la no discriminació dels homosexuals, tot prohibint les teràpies aversives.

Els gais van donar alegria i vida a les Rambles. Les seves legítimes manifestacions han tingut l'encert de trencar els estereotips rígids de com reclamar les coses, són divertides i reivindicatives. Perquè senyor fiscal, vostè hauria de comprendre que, després de la persecució franquista i les lleis en contra, encara vigents llavors, aquest col·lectiu reclamés les seves llibertats, com qualsevol altre sector social. Això és simplement la democràcia. Van sortir de la clandestinitat amb molta marxa.

Parlant de carnivals, li recordo que no hi ha al món festa al carrer més esbojarrada que el carnaval de Rio de Janeiro, bàsicament heterosexual. No per aquest motiu direm que els heterosexuals fan circ o són exhibicionistes, fan festa i punt. No cal justificar cada cosa que fan els homosexuals, són aquí i formen part de la nostra societat, millor dit, la sexualitat és prou plural i no cal fer-ne un problema. A l'inrevés, per sort hem sortit dels temps tenebrosos on tot era pecat i culpa.

En aquella època la festa gai podia cloure a pals o a comissaria. Al bar Daniel's de dones lesbianes, sota Franco, la policia les tractava de putes i després els mascles intentaven colar-se, molestaven a tot hora, això sí que es inacceptable.

Vostè diu que no és homòfob, però recepta que gais i lesbianes es quedin a casa com apestats, menys mal que no és homòfob! No hi ha res de que amagar-se, la sexualitat de forma natural és prou plural i això del "proselitisme" gai és un tòpic més. Tots els infants reben una forta educació heterosexista, i malgrat això, hi ha homosexuals, bisexuals i transsexuals.

Si parlem de vestir-se, li preguntaria per què els homes porten sempre rellotges grans i les dones petits? Perquè els paraigües masculins són grans i negres i els femenins petits i de colors? No li sembla absurd? Quasi mai hem vist homes amb faldilles i ara totes les dones poden portar pantalons. Senyor fiscal, crec que ha de concloure amb mi que les formes de vestir són relatives i arbitràriament atribuïdes per gèneres i a més, diferents en cada cultura i en cada moment històric. Que cadascú es vesteixi com vulgui, i si els transvestits ensenyaven els pits, també ho va fer l'actriu Susana Estrada quan l'alcalde de Madrid, Tierno Galván, li va imposar la medalla de la ciutat, i què? No ha vist vostè que per tot arreu hi ha estàtues nues?

Senyor fiscal, si Tejero hagués triomfat, vostè s'hi hauria apuntat i hauria fet de les Rambles un cementiri.

Preguntant a Jordi Petit si, a hores d'ara, encara es porta bé haver de patir més judicis em comenta que, efectivament, és ben trist que les minories s'hagin de seguir justificant però que té un innegable valor pedagògic atès que moltes de les coses que diu el "fiscal" encara formen part dels prejudicis de moltes persones. Celebrem que només tinguin la força del prejudici sense el suport de la llei.